

РЕШЕНИЕ

№ 35

гр. Видин, 18.04.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**ОКРЪЖЕН СЪД – ВИДИН, П-РИ НАКАЗАТЕЛЕН СЪСТАВ БЕЗ
МЛ. СЪДИЯ**, в публично заседание на седемнадесети март през две хиляди
двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Л. В. Л.

Членове: В. Д. С.
Р. К. Д.

при участието на секретаря В. В. У.
като разгледа докладваното от Л. В. Л. Въззивно наказателно дело от частен
характер № 20211300600304 по описа за 2021 година

С присъда №378/23.11.2021г. по НЧХД № 81/2020г. по описа на Районен съд- Видин, подсъдимия Т.Д. Б. с ЕГН ***** е признат за ВИНОВЕН, в това че за периода от месец юли 2019г. до 10.09.2019г. в гр. Видин съзнателно ощетил чуждо имуществото поверено да го управлява и пази, а именно недвижим имот апартамент находящ се в гр. Видин, ул. „*“ № *, ет. *, ап. *, собственост на ЕМ. П. П. с ЕГН ***** от гр. Видин, ж.к. „*“ бл. № *, вх. *, ет. *, ап. *, чрез изнасяне на мебели и уреди от жилището и демонтаж на трайно закрепени вещи, а именно - шест броя каси за интериорни врати, осем броя крила към вратите, осем броя контакти за ел. мрежа, пет броя ключове за ел. мрежа, седем броя контакти и ключове от ел. мрежа, един брой тоалетна чиния, три броя смесители и два броя мивки, като са прерязани и изтръгнати кабели и е нарушена целостта на мазилката на стените и около вратите и са счупени плочки на обща стойност 3 777.00 /три хиляди седемстотин седемдесет и седем/ лева - престъпление по чл. 217, ал. 1 от НК, за което и на основание чл. 78а, ал. 1 от НК, Съдът е освободил подсъдимия от наказателна отговорност и му е наложил административно наказание „глоба“ в размер на 1000 /хиляда/ лева.

Подсъдимият Т.Д. Б. е осъден да заплати на ЕМ. П. П. с ЕГН *****, сумата от 3777 лева, обезщетение за претърпени имуществени вреди, ведно със законната лихва, считано от деня на увреждането 10.09.2019г. до окончателното изплащане, както и разноските по делото.

Гражданският иск, в останалата му част до пълния му размер от 7000 лева, е отхвърлен.

Против присъдата в срок е подадена жалба от подсъдимият Т. Д. В.. В жалбата се развиват съображения, че присъдата е постановена в нарушение на закона. Иска се

присъдата да бъде отменена.

Против присъдата в срок е подадена жалба от тъжителят ЕМ. П. П.. В жалбата се развиват съображения, че присъдата е незаконосъобразна и постановена в несъответствие с материалния и процесуалния закон. Иска се присъдата да бъде отменена и да бъде постановена нова, с която подсъдимия да бъде осъден по по-тежкото от двете предвидени наказания в чл.217, ал.1 от НК, а именно „лишаване от свобода“, като бъде уважен претендирания с тъжбата размер от 7000 лева на имуществените вреди.

Подадено е писмено възражение от тъжителят ЕМ. П. П. срещу жалбата на подсъдимия В., в което се развиват съображения, че същата е неоснователна и се иска да бъде оставена без уважение.

От подсъдимият Т. Д. В. е постъпил отговор на въззивната жалба на тъжителя П.. В отговора се сочи, че жалбата на П. следва да бъде оставена без уважение, а същевременно е отправена молба към Съда да постанови определение, с което да остави жалбата без разглеждане като недопустима.

Окръжният съд след като прецени доводите на страните и събрания доказателствен материал, и след като извърши служебна проверка на присъдата, с оглед чл. 314 от НПК, намира, че присъдата е постановена при съществени нарушения на процесуалните правила, които могат да бъдат отстранени при ново разглеждане на делото от първата инстанция, но не могат да бъдат отстранени от настоящата.

ВРС е допуснал поредица от съществени процесуални нарушения, всяко във връзка с предходното, което задълбочава следващото.

Съдията от ВРС, който е разглеждал делото, видно от разпореждането му от 27.01.2020г. за насрочване на делото, не е изпълнил задължението си да квалифицира деянието, с оглед обстоятелствата в тъжбата, което е следвало да бъде сторено още с разпореждането за даване ход на тъжбата, респ. насрочване на делото, съобразно чл.252, ал.4 от НПК. По делата от частен характер фактическите параметри за произнасянето на съда по повдигнатото с тъжбата обвинение се очертават с обстоятелствената и част. Тъжбата трябва да отговаря на предвидените в чл. 81 от НПК предпоставки, едната от които е да съдържа обстоятелствата на престъплението. Задължение на съда е да посочи, уточни или поправи погрешната квалификация на деянието, изхождайки от фактическите признаци на деянието и съответно да даде правилна формулировка на обвинението, изложено в тъжбата. Това в случая не е сторено. Посочената в тъжбата квалификация не обвързва Съда и не го освобождава от задължението да направи правилна такава, съобразно посочените по-горе критерии.

След горното процесуално нарушение, ВРС е допуснал и друго.

Видно от с.з. от 16.06.2020г. на първоинстанционното дело, подсъдимият, след прочитане на тъжбата е заявил, че няма да даде обяснения на този етап. Видно е, че подсъдимият В. не се е отказал от правото си да дава обяснения. Съдебното следствие е приключило в с.з. на 23.11.2021г., без ВРС да прикани подсъдимия да даде обяснения. При това положение е нарушено правото на защита на подсъдимия, респ. правото му да дава обяснения, с оглед чл.55, ал.1 от НПК. Обясненията на подсъдимия, освен средство за защита са и важно доказателствено средство. В крайна сметка, ВРС не е обезпечил правото

на подсъдимия да даде обяснение, включително по обстоятелствата визирани в тъжбата.

Постоянна е съдебната практика, че за да не се ограничават правата на страните /да получат отговор с убедителни и аргументирани мотиви на съда- защо се приема извършено престъпление от подсъдимия и какви са съображенията за наложената санкция, и да упражнят впоследствие правото си на жалба, с оглед изложените правни и фактически съображения от съда/, съдът следва да изложи ясни и конкретни мотиви по делото, каквито в настоящия случай липсват поради наличието на непълноти в тях. Съдът е длъжен в диспозитива на съдебния акт да обективира своето решение по посочените в чл. 301 от НПК въпроси /извършено ли е виновно инкриминираното с обвинителния акт деяние от подсъдимия; съставлява ли то престъпление и правната му квалификация; параметрите на наказателните санкционни последици; да се уважи ли предявеният гражданския иск и в какъв размер и др./, като предложи съответната подкрепяща го аргументация в мотивите към него. При постановяване на присъдата първоинстанционният съд е допуснал и съществено процесуално нарушение, което е предвидено изрично в чл. 348, ал. 3, т. 2 от НПК, и е абсолютно основание за отмяна - липса на мотиви. Този извод произтича от разпоредбата на чл. 305, ал. 3 от НПК. Действително към присъдата има писмено изложение на съдията, разгледал делото, подписано надлежно от него. Но тези „мотиви“ не отговарят на изискванията на чл. 305, ал. 3 от НПК. По смисъла на цитираната норма, в мотивите към присъдата се посочва какви обстоятелства се считат за установени, въз основа на кои доказателствени материали и какви са правните съображения за взетото решение. При противоречия на доказателствените материали се излагат съображения, защо едни от тях се приемат, а други се отхвърлят.

Видно от т.н. „мотиви“ на ВРС, липсва анализ на доказателствата, не е посочено кои обстоятелства се считат за установени и въз основа на кои доказателства, а още по- малко са изяснени и обсъдени обстоятелствата, които са от съществено значение по делото. Като фактическа обстановка, ВРС е визирал чат от обстоятелствата описани в тъжбата и е посочил обобщено, че тя се подкрепя от събраните доказателства, които е изредил. С оглед предмета на обвинението, вкл. правна квалификация и процесен период „от месец юли 2019г. до 10.09.2019г.“, не са посочени и изяснени важни обстоятелства, които са от съществено значение в случая. Не е посочено: какво е било задължението на подсъдимия досежно процесния имот; момента от който е възникнало това задължение; какво е сторил подсъдимия в разрез със задължението си; кога тъжителя е станал собственик на имота; има ли и кое е увреденото лице. Видно е, че нито едно от доказателствата, включително и гласните, не подкрепят описанието във фактическата обстановка за действия на подсъдимия, извършени в процесния период. Свидетелите Ц. и Д., дали показания, че подсъдимия е изнасял вещи от имота, са интерпретирали впечатления от 11.09.2019г., т.е. след края на процесния период- 10.09.2019г. Видно е, че напълно липсва анализ на доказателствата по делото, относно правно релевантните факти.

Налице е и пълна липса на правни съображения за взетите решения. От обективна страна е налице препис на част от тъжбата. Липсва обосновка на признаците на деянието от

обективна страна. Не е ясно с какъв акт, процесния апартамент е поверен на подсъдимия да го пази и управлява. Не е посочено от къде и от кой момент произтичат такива задължения на подсъдимия, относно процесния имот. Не е посочено кои конкретни действия на подсъдимия изпълват съдържанието на изпълнителното деяние. Не е посочено от кой момент и въз основа на какъв акт, тъжителя е станал собственик на имота.

След като не е изследвал и обосновал наличието или липсата на признаците от обективна страна на деянието, ВРС не е би могъл да го стори, а не го е и сторил, и относно субективната страна. Легалната дефиниция за пряк умисъл и общите формулировки, използвани от ВРС, не са адекватни на правни съображения в тази насока.

Формалния подход на ВРС се вижда и при опита за мотивиране на санкционната част на присъдата. Особено ярко това личи от изречението: „От деянието не са причинени имуществени вреди други му, видно от постановлението на РП- Видин.“ Не е ясно кое е това постановление и как постановление на РП може да бъде доказателство относно настъпила вреда от деянието предмет на делото, но най вече този извод на ВРС е в противоречие с последващото изложение в т.нар. „мотиви“. Не е ясно, защо след като е прието, че от деянието не са настъпили имуществени вреди, ВРС е уважил гражданския иска за имуществени вреди за сумата от 3777 лева, ведно със законната лихва. В крайна сметка липсват правни съображения, през призмата на събраните по делото доказателства и след техен анализ, защо е уважен предявения граждански иск в посочения размер и защо е отхвърлен в останалата част.

Накрая, ВРС напълно е пренебрегнал защитната теза на подсъдимия, намерила израз във писмения отговор от 21.02.2020 на подсъдимия по тъжбата, както и в заявеното от подсъдимия по време на съдебните прения. Защитната теза на подсъдимия е напълно игнорирана и е останала без отговор в т.нар. „мотиви“.

Липсата на мотиви е съществено процесуално нарушение, с оглед чл. 348, ал.3, т.2 от НПК, не може да бъде отстранено от въззивната инстанция и е абсолютно основание за отмяна на присъдата.

Освен горното, при новото разглеждане на делото не следва да се повторят и другите нарушения допуснати от ВРС.

С оглед горните съображения, ВОС намира, че присъдата следва да бъде отменена и делото следва да бъде върнато за ново разглеждане от първоинстанционния съд.

Съдът намира за необходимо да отбележи, че за правилната преценка на случая, би помогнало следното:

Съставът на престъплението по чл.217, ал.1 от НК има субсидиарен характер спрямо този на престъплението по чл.216, ал.1 от НК и се прилага за случаите на неизпълнение на задължението деецът да се грижи за повереното му чуждо имущество, което той неминуемо е поел пред доверилия се притежател. Деецът въпреки доверието не се е проявил като добър стопанин и не е дал онова което дължи съгласно ЗЗД и обичая по отношение на имуществото. Липсата на дължимите грижи води на свой ред и до престъпния резултат.

По смисъла на чл.486, ал.1 от ГПК, имотът се оставя във владение на длъжника до

извършване на проданта. Длъжникът трябва да управлява имота като добър стопанин. Той получава имота по описа и е длъжен да го предаде в същото състояние, в което го е приел.

Постановлението за възлагане, уредено в чл. 496 ГПК, е акт на съдебния изпълнител, по силата на който и със съгласието на купувача на недвижимия имот, върху който се извършва принудително изпълнение, се прехвърля правото на собственост и всички други права, които длъжникът е имал върху имота. ПВ има прехвърлителен вещноправен ефект – правото на собственост на длъжника се трансформира в право на собственост на купувача на недвижимия имот. Съгласието на длъжника – собственик на имота не се изисква.

ПВ е деривативно основание за придобиване на право на собственост.

ПВ е особен вид сделка – волеизявлението, което прави съдебният изпълнител, не е волеизявление на страна по договор, т.е. съдебният изпълнител, възлагайки имота на длъжника, изпълнява своята функция, която законът му е възложил, а не е продавач на имота. Той продава имота, собственост на длъжника, на купувача, за да получи насреща парични средства, с които да удовлетвори кредитора или кредиторите на длъжника. Сделката е възмездна. Тя има белезите на продажба и безспорно правните последици на продажбата. Купувачът придобива собствеността и се задължава да заплати цената. Заплащането на цената е условие за действителността на сделката – арг. от чл. 496, ал. 3 от ГПК.

Присъда №378/23.11.2021г. по НЧХД № 81/2020г. по описа на Районен съд- Видин следва да бъде отменена и делото следва да бъде върнато за ново разглеждане от първоинстанционния съд.

Водим от горното и на основание чл.335,ал.2 във вр. с чл.334, т.1 от НПК, Съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ присъда №378/23.11.2021г. по НЧХД № 81/2020г. по описа на Районен съд- Видин.

ВРЪЩА делото на Районен съд – Видин, за ново разглеждане, при което да се отстранят допуснатите съществени процесуални нарушения, описани в обстоятелствената част на решението.

Решението е окончателно.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____